

Στο γυαλό μύριες έτρεμαν και δάκρυζαν τὰ φώτα,
Κ' έγώ, τ' ανήετρο παιδί, τὰ πύρα για καρδίες
Και κάτι μέσα μου, βαθεία, για τήν αγάπη-έρωτα...

Δέ μ' αποκρίθηκε κανείς, κανείς, καμιά φωνή
Κ' έμεινα με τὸ ρώτημα που από παιδάκι λέω
Σιωπή... κ' ή λίμνη ασάλευτη κι άχνόφωτη κ' έερή
Μ' ένα βαθύ μυστήριο: κ' εΐταν ώραίο...

ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Καράβια που άνοιχτήκατε στα λιμνικά νερά
Με τὰ μεγάλα σας παννιά τὰ παραπονεμένα,
Και φεύγετε άργολήνια ται μελαγχολικά
Πώς μου μιλάτε δλόδαθα τὸ βράδι απόψ' έμένα...

Ξένος ως εΐμαι κι άρρωστος και πλάνος, σὰς θωρῶ
Και λέω μὴν κάτι μ' έδεσε μαζί με τή ζωή σας,
Και σὰς κυτῶ, και σὰς κυτῶ κι άθέλητα μιλω:
Καράβια, έλάτε στο γυαλό και πάρτε με μαζί σας!
Γενέθη. ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνική έκδοση του «Σεράπιου» τῆς
'Αλεξάνδρειας, με τήν εικόνα του συγγραφέα.
Πουλιέται στα γραφεία του «Σεράπιου»
(Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte)
φρ. 5. Για τούς συνδρομητάδες του «Σερά-
πιου» και του «Νουμά» φρ. 3.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στη Λειψία και που-
λιούνται στα γραφεία του «Νουμά».

- α') ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗ:
- 1) Στην άνέμη καρφωμένα Δρ. 1.—
- 2) Τραγουδάκι » 1.—
- 3) Στη νήσο πέρα δ πύργος τῆς 'Αθώ-
ρητης » 1.—
- β') ΠΟΙΗΤΗ ΛΑΕΣ. ΠΑΛΛΗ:
- 4) Μολιδιάτισσα Δρ. 1.—
- 5) Μισιριώτισσα » 1.—
- 6) Ρουμελιώτισσα. » 1.50
- 7) 'Αφροδίτη. » 1.50
- 8) Χάιντε χυρδε. » 1.—
- 9) Μικρούλα. » 1.50
- 10) Στόν 'Εποπα (μαλλιαρικά Πέπ!) Χαρίζεται.
'Όλα μαζί ένας τόμος δρ. 5.

στη να δούν τὸ ένεικιστήριο.
— Μράβο! 'Ε οχο! 'Αριστούργημα! Καλά να
πάθει δ φαρλατάς! 'Ο Μεγαλοϊδεάτης! 'Ο 'Αερό-
μυαλος! 'Ο Ζευζίκης!
— 'Α! άλάφρωσα! Χιχιχί!
'Όλοι κρατιούντανε δλοκόκκινοι να μὴ ξεσπά-
σουνε στα γέλοια: μερικοί ξεφεύγανε κρυφά και τρέ-
χανε άνάμεσα στους τάφους, κι άκουγες άσυγκρά-
τητα πιά τὰ γέλοια τους και τὰ ξεφωνητά.
— Χιχιχί! Ποιητάκος! Δόν Κιχώτης! 'Αλά-
φρωσα... 'Αλάφρωσα!

'Α! ή 'Ιδέα, ή 'Ιδέα, ή όμορφη Βασιλοπούλα
που προχωρεί μέσα στο θαμπό χρυσάφι τῆς Αύγῆς
και κατεβαίνει τὸ βουνό τὸ ήλιωροδίεμένο και πάει
πρὸς τήν Πολιτεία που κοιμάται: άκόμα νυχτοπλαν-
ταγμένη, πάει με τήν πορφόρα τήν αυτοκρατορική
που σέρνεται στις λάσπες. Κι από τις σπηλιές δλό-
γυρα κι από τις τρύπες τῆς γῆς, κι από τὰ χυμό-
σιπτα που χάσκουνε δλόμαυρα, γραμμὴ προβαίνουνε
και τρέχουνε, με τὰ πίδα, με τὰ χέρια, με τὰ γό-
νατα, νάνοι τερατόμορφοι (μέσα στη νύχτα φαντά-
ζουνε σάν άνθρωποι) και τή γιουχαζουνε και τῆς
πετοῦν βρισίς και πέτρες για να τῆς κόψουνε τὸ
δρόμο. Κι αὐτὴ προχωρεΐ ήρεμη και γαλανομάτα,

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για τήν 'Αθήνα Δρ. 8.— Για τις 'Επαρχίες Δρ.

Για τὸ 'Εξωτερικό φρ. χρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 δρ. τήν τρι-
μηνία) συνδρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητής ἄ δε στείλει μπροστά
τὴ συνδρομή του.

10 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 10

Τὰ περασμένα φύλλα τὸ Νουμά πουλιούνται
στο γραφεΐο μας στη διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κισκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια
'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμός Τροχιό-
δρομου ('Ακαδημία), Βουλὴ, Σταθμός ὑπόγειου Σιδη-
ρόδρομου 'Ομόνοια), στο κισκιό Γιαννοπούλου (Χαυ-
τεΐα), στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας» Γ. Κολάρου και
Σακέτου (άντικρυ στη Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτο-
ρεΐα τῶν 'Εφημερίδων, στὸν Πύργο στο βιβλιοπω-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

'Η παληκαριά του κ. Θεοτόκη— Δαϊκοὶ ρήτο-
ρες—'Ο κ. Γ. Φραγκοῦδης—'Η ρίζα του
κακοῦ—Οἱ δικοὶ μας.

ΒΙΑΣΤΗΚΑΜΕ, θαρροῦμε, στο περασμένο φύλλο
να θαμάσουμε τήν παληκαριά του κ. Θεοτόκη. 'Η
ἀλήθεια είναι πως έδειξε ὁ άνθρωπος κάποια παλη-
καριά, λέγοντας ξόστερα τὴ γνώμη του και δηλώ-
νοντας, πως παραιτιέται κι από τὸ κομματικὸ ἀρ-
χηγιλίκι κι από τὸ βουλευτικὸ, μὴ ή παληκαριά
του εΐησε ὅσο και τὰ ρόδα, μονάχα μιάν αὐγή.
Γιατὶ δὲν μπορεί νὰν τοῦ καταλογιστεΐ για παλη-
καριά ή απόκρισή του που μὴς τὴ φέρανε οἱ φίλοι
του γυρίζοντας από τούς Κορθούς που πήγανε νὰν
τονὲ καταφέρουνε νάλλάξει ἀπόφαση. 'Επειδὴ, λέει,
είναι κρίσιμη ή περίπτωση δὲν παραιτιέται για τήν
ώρα από τὸ ἀρχηγιλίκι οὔτε από τὸ βουλευτικὸ,
μὰ ἀφίνει τούς φίλους του νὰ πολιτευτοῦνε στη
Βουλὴ ὅπως αὐτοὶ τὸ βρίσκουν καλὸ (=παῖνει πιά
νὰναι ἀρχηγός τους) και δὲν έχει σκοπό νὰν τὸ κου-
νήσει από τούς Κορθούς μεθαῦριο που θάνοίξει ή
Βουλὴ (=παῖνει νὰναι και βουλευτής).

Ναι ή όχι, εΐτανε νὰ πεΐ ὁ κ. Θεοτόκης και τοῦ-
λειψε τὸ κουράγιο νὰν τὸ πεΐ. Μασημένα λόγια, μα-
σημένες πράξεις. Νά, ή πολιτικὴ μας καταντιὰ, που

ὁ κ. Θεοτόκης με τὰ στερνά του φερσίματα τήν
καθρεφτίζει περίφημα.

ΑΡΧΙΝΗΣΑΝΕ και τὰ λαϊκά κηρύγματα. Διάφοροι
ρήτορες συνάζουνε τὸν κοσμάκη στις πλατείες και ἀγωνί-
ζουνται νὰν τοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια και νὰν τοῦ δείξουνε σὲ
τί βούρκο πολιτικὸ και κοινωνικὸ κυλιόμαστε και με ποιὰ
μεία θὰ σωθοῦμε.

Καλά και ἔγια ἔλ' αὐτά. Μὰ ὁ Σύλλογος που διοργα-
νώνει αὐτὰ τὰ λαϊκά κηρύγματα πρέπει νὰ συσταίνει στους
ρήτορες νὰναι νὰ μὴν ξεθεϊνῶν τὸν κόσμο μιλώντας του
δου και τρεῖς ὅρες (ὅπως εΐνε τις προάλλες στα 'Εξάρ-
χε»), ἀλλὰ νὰ λένε λίγα πράγματα, με οὐσία και σὲ ἀπλή
γλώσσα για νὰν τὰ νιώθει ὁ κόσμος.

Πρέπει άκόμα ὁ Σύλλογος αὐτός νὰ διολέγει και τούς
ρήτορες και νὰ μὴν ἐμπιστευτεΐ αὐτὴ τὴ δουλιὰ σ' ὅποιον
τύχει, γιατὶ τοῦτο βλάζει ἀντι νὰ ὀφελεί. Τις προάλλες
μιλώντας κάποιος ρήτορας σὲ κάποια πλατεία εΐπε ἀνάμεσα
στ' ἄλλα:

— Δου εΐναι οἱ μεγαλύτερες πληγές τοῦ 'Ελληνισμοῦ
που ζῆ, στὴν Τουρκία: οἱ Τουρκικες ἀρχες και οἱ προξενοὶ
μας!

— 'Όχι, δου, μὰ τρεῖς εΐναι οἱ πληγές (εΐπε κάποιος
στὸν πλατῶ του), γιατὶ ξεχνάει ὁ ρήτορας πως και ή ἀ-
φεντιὰ του έχει μαθήσει τούς δικούς μας τῆς Τουρκίας,
γυρίζοντας χρόνια και χρόνια στὴν 'Ανατολή κι ἄλλου και
συνάζοντας συνδρομές για μιὰ μεγάλη ἔθνηκη ἔφημερίδα
που δὲ βγῆκε άκόμα και που δὲ θὰ βγει ποτέ.

ΜΑΣ ἤρθε για λίγες μέρες από τήν 'Αλεξάνδρεια ὁ κ.
Φραγκοῦδης, δικηγόρος κ' ένας από τούς λίγους διαλεχτούς
που από χρόνια εΐδανε τὰ χάλια μας και τὰ φωνάζανε
και, φυσικά, δὲν άκουστῆχανε. Δου και τέσσερα χρόνια, σ'
ἐποχὴ δηλ. που οἱ Ρωμιοὶ ὅλα τὰ βλέπανε γύρω τους
τρανταφυλλένια και χερκοροτούσανε τὸ Ρωμαϊκό που ἀρ-
μίνιζε καρμαρωτὸ και με πρῖμα τὸν κερὸ στα πρασι-
σμένα νερά τῆς λιμνοθάλασσάς του, ὁ κ. Φραγκοῦδης πέ-
ταξε στη μέση τῆ «Μεταρρύθμιση» του και χτύπησε κατα-
κέφαλα τήν κομματικὴ φαυλοκρατία και φώναξε τὸν κίν-
τυνο και μὰς κάλεσε νὰ γίνουμ' ένα και ν' ἀγωνιστοῦμε
για τὴ σωτηρία μας.

Μερικοί βουλώσανε τ' αὐτὰ τους με κερὶ για νὰ μὴ
τὸν άκούσουν. 'Αλλοι τὸν άκούσανε και γαλάσανε, γιατὶ
βρήκανε παλαβες τις προφητείες του. 'Αλλοι τὸν πετροβο-
λήσανε, γιατὶ οἱ ἀλήθειες του τούς τσοῦξαν. Και ή «Με-
ταρρύθμιση» οὔτε νὰ χρονιάσει δὲν πρόφτεξε.

Σήμερα ὅλοι ξαναμασσούνε τὰ λόγια του—κι ἔς μεν
τονὲ θυμοῦνται—και διαβάζοντας κανείς τὰ δίστηλα και
τρίστηλα ἄρθρα στις 'Αθηναϊκες εφημερίδες ξεγελιέται και
θαρρεΐ πως διαβάζει παλιά φύλλα τῆς «Μεταρρύθμισης».

'Όταν τὸν πρωτοείδαμε και τονὲ ρωτήσαμε ἂν εΐναι
και τοῦ λόγου του ἐπαναστάτης, μὰς ἀποκρίθηκε γελώντας:

λαγματιές πέφταν από τὰ σύγνεφα που κρεμόντανε
ἀποπάνω.

— Βρέχει! Βρέχει! φωνάζανε τώρη ὅλοι δυ-
νατά και φύγανε τρεχάτοι, ξεκαρδισμένοι στα
γέλοια.

— Βρέχει! βρέχει!
'Ο 'Ορέστης κόπηκε στη μέση, κύταξε γύρω
του, μὰ αγωνία κίτρινη περαχούθηκε στο πρόσωπό
του, ως εΐδε πως εΐχε μείνει σχεδόν μόνος και κη-
τέθηκε τρικλίζοντας από τὸ βῆμα ζητώντας με τὴ
ματιὰ του τὴ Χρυσούλα. Μὰ δὲ μπορούσε τίποτα
νὰ διακρίνει. Μια μαύρη σκέπη μπῆκε μπροστὰ στα
μάτια του.

— Μὰ δὲν πειράζει, κ. 'Αστεριάδη, τοῦ εΐλεγε
δίπλα του ὁ κ. Πρόεδρος, μόλις κατορθώνοντας νὰ
κρατήσης τήν ἀπαιτούμενη προεδρικὴ σοβαροσύνη.
Δὲν πειράζει...παρακαλλῶ...ἐξακολουθήσετε.

— 'Όχι, ὄχι! Βρέχει! άκουστῆχανε πάλι
πληθος φωνές πνιγμένες στα γέλοια. Βρέχει, βρέχει!

— Πάμε, 'Ορέστη! πάμε! εΐλεγε κ' ή Χρυσού-
σουλα και τὸν τραβοῦσε από τὸ χέρι ἱκετευτικὰ,
και δὲν εΐβλεπε τήν ὄρα νὰ φύγει, νὰ φύγει μα-
κριὰ τους, νὰ μείνουνε πάλι μόνοι, ἡσυχιοι κ' εὐ-
τυχισμένοι σάν και πρῶτα, μακριὰ από τὸ πληθος

με σμιμένα ἔμπρὸς τὰ χέρια, σὰ νὰ προσεύχεται,
σὰ νὰ εὐλογεΐ... Φορεΐ χρυσὴ κορώνα στο κεφάλι,
φορεΐ κορδέλα κόκκινη στο λαιμό και προχωρεΐ ἀνά-
μεσα στους νάνους, ντροπαλή, γλυκειὰ κι άθώα, και
τραβᾷ πρὸς τήν Πολιτεία νὰ σφαγεΐ, ή νὰ μπει Βα-
σίλισσα.

Γύρω και μπροστὰ στὸν 'Ορέστη οἱ νάνοι γε-
λούσανε και βρίζανε. Κι αὐτὸς προχωροῦσε ήρεμος,
γλυκὸς κι άθῶος για νὰ σφαγεΐ.

'Ο Νεῦτωνας τῶν άστρων βρέθηκε, μὰ τῶν
καρδιῶν δὲν ἤρθε άκόμα. Μὰ θάρθει! Και θὰ μὰς
μυήσει στα καταπράσινα 'Ελευσίνια Μυστήρια.
Και θὰ γνωρίσουμε τὴ χαρά. 'Απάνω από τούς σχο-
λαστικὸς κηπουρὸς και τὰ στενοκέφαλα δόγματα,
ἀπάνω από τις ἐγωλάτριτσες και μισερὲς ἀπόλαψες
τοῦ ατομικοῦ 'Εγώ, ἀπὸ τὴ γεωμετρικὴ, ἀφυχτι-
κὴ λογικὴ τῶν πραχτικῶν, ἀπὸ τὰ μισογρεμι-
σμένα σύνορα ήθικῆς κι ἀνηθικότητος καλοῦ και
κακοῦ, ὁμορφου κι άσκημου, ἀπάνω από τὴ διά-
κριση ζῶου και ἀνθρώπου, ἀθῶου και θεοῦ, θὰ
γνωρίσουμε τὴ χαρά.»

'Ενα ἄγριο φύσημα ἀναποδογύρισε τὰ φύλλα,
τὰ κυπαρίσσια σαλέψανε τις κορφές τους τρομαγ-
μένα και τὰ μικρὰ κλαδιά φωνάζανε. Χοντρές στα-